

" মৰমৰ সন্তানসকল – সদায় এই টো নিচাত থকা যে ভগৱানে আমাক পঢ়াই আছে , আমাৰ এই বিদ্যাৰ্থী জীৱন আটাইতকৈ শ্ৰেষ্ঠ ,
আমাৰ ওপৰত এতিয়া বৃহস্পতিৰ দশা "

প্ৰশ্ন: কোনসকলৰ সন্তানে সকলোৰে স্নেহ প্ৰাপ্ত কৰে ?

উত্তৰ: যিসকল বহুতৰে কল্যাণৰ নিমিত্ত হয়, যাৰ কল্যাণ হয় তেওঁ ক'ব তুমিতো মোৰ মা হোৱা। সেয়েহে নিজে নিজক চোৱা মই কিমানৰ কল্যাণ কৰো? বাবাৰ সন্দেশ কিমান আত্মাক দিওঁ? পিতাও পয়গম্বৰ হয়। তোমালোক সন্তানসকলেও পিতাৰ সন্দেশ দিব লাগে। সকলোকে কোৱা যে সকলোৰে দুজন পিতা আছে। বেহদৰ পিতা আৰু উত্তৰাধিকাৰক স্মৰণ কৰা।

গীত: তুমি স্নেহৰ সাগৰ ... (তু প্যাৰ কা সাগৰ হে ...)

ওঁম শান্তি। আত্মিক পিতাই বহি আত্মিক সন্তানসকলক নিতৌ বুজায় যে সন্তানসকল আত্মা-অভিমানী হৈ বহা। এনেকুৱা নহয় যে বুদ্ধি বাহিৰত ভ্ৰমি ফুৰিব। এজন পিতাকে স্মৰণ কৰিব লাগে। তেৱেঁই জ্ঞানৰ সাগৰ, প্ৰেমৰ সাগৰ। এনেকৈ কোৱা হয় – জ্ঞানৰ এটি টোপালো যথেষ্ট। পিতাই কয় – মৰমৰ সন্তানসকল আত্মিক পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া এই উত্তৰাধিকাৰ লাভ কৰিব। অমৰপুৰী বৈকুণ্ঠলৈ গুচি যাব। বাকী এই সময়ত শিৰত যি পাপৰ বোজা আছে সেয়া আতৰাব লাগে। কায়দা প্ৰমাণ, বিবেক অনুসৰি তোমালোক সন্তানসকলক বুজোৱা হয়। যি উচ্চতকৈও উচ্চ আছিল তেওঁলোকেই অন্তত তলত বহি তপস্যা কৰি আছে। ৰাজযোগৰ তপস্যা এজন পিতায়ে শিকায়। হঠযোগ একেবাৰে ভিন্ন। সেয়া হদৰ, এয়া হৈছে বেহদৰ। সেয়া হৈছে নিবৃত্তি মাৰ্গ, এয়া হৈছে প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ। পিতাই কয় – তোমালোক বিশ্বৰ মালিক আছিল। যথা ৰজা ৰাণী তথা প্ৰজা... প্ৰবৃত্তি মাৰ্গত পৰিত্ৰ দেৱী-দেৱতা আছিল পাছত দেৱতাসকল বাম (বিকাৰী) মাৰ্গলৈ যায়। তেওঁলোকৰো চিত্ৰ আছে। বহুত বেয়া চিত্ৰ বনায় যিবোৰ দেখিলেও লাজ লাগে কিয়নো বুদ্ধিয়েই একেবাৰে খতম হৈ যায়। পিতাৰে গায়ন আছে – তুমি স্নেহৰ সাগৰ। এতিয়া স্নেহৰ টোপাল নহয়। এয়া হৈছে জ্ঞানৰ কথা। তোমালোকে পিতাক চিনি লৈ পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ আহিছা। পিতাই সংগতিৰে জ্ঞান দিয়ে। অলপ শুনিলেও সংগতিলৈ আহি যায়। তোমালোক সন্তানসকল ইয়াৰ পৰা নতুন দুনিয়ালৈ যাব লাগে। তোমালোকে জানা যে আমি বৈকুণ্ঠৰ মালিক হওঁগৈ। এই সময়ত গোটেই বিশ্বত ৰাৱণৰ ৰাজ্য। পিতা আহিছে বিশ্বৰ ৰাজ্য দিবলৈ। তোমালোক সকলোৱে বিশ্বৰ মালিক আছিল। এতিয়ালৈ চিত্ৰ থিয় হৈ আছে। বাকী লাখ বছৰৰ কোনো কথা নহয়। এয়া ভুল। পিতাকে সদায় ধৰ্মনিষ্ঠ বুলি কোৱা হয়। পিতাৰ দ্বাৰা গোটেই বিশ্ব ধৰ্মনিষ্ঠ হৈ যায়। এতিয়া হৈছে পাপাচাৰ। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছা। কিন্তু এয়াও নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে যে কিছুমানে জ্ঞান শূনি শূনি আশ্চৰ্যজনকভাৱে শূনে, শুনায়, পিতাৰ হাত এৰি গুছি যায়। অ' মায়া তুমি কিমান জবৰদস্ত হোৱা যে পিতাৰ পৰা মুখ ঘূৰাই দিয়া। কিয়নো জবৰদস্ত নহ'ব, আধাকল্প মায়াৰ ৰাজ্য চলে। ৰাৱণ কি, এয়াও তোমালোকে জানা। ইয়াতো কিছুমান সন্তান বহুত বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন হয়, কিছুমান আকৌ অবুজ।

তোমালোকে জানা – আমাৰ ওপৰত এতিয়া বৃহস্পতিৰ দশা, সেইবাবে আমি স্বৰ্গলৈ যাবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছো। মনুষ্য যেতিয়া মৰে তেওঁলোকেতো স্বৰ্গলৈ যাবলৈ পুৰুষাৰ্থ নকৰে। কেৱল এনেকৈ কৈ দিয়ে যে স্বৰ্গলৈ গ'ল। তোমালোকে জানা যে সঁচা অৰ্থত স্বৰ্গলৈ যোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ আমি কৰি আছো অথবা স্বৰ্গৰ মালিক হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছো। এনেকৈ কেতিয়াও কোনেও নক'ব যে এওঁ স্বৰ্গলৈ গৈ আছে। তেওঁলোকে ক'ব যে এয়া কি কৈ আছা, মুখ বন্ধ কৰা। মনুষ্যইটো হদৰ কথা শুনায়। পিতাই তোমালোকক বেহদৰ কথা শুনায়। তোমালোক সন্তানসকলে বহুত পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। বহুত নিচা থাকিব লাগে। যিসকলে কল্পৰ আগতে পুৰুষাৰ্থ কৰিছিল, যি পদ পাইছিল সেয়াই পাব। তোমালোক সন্তানসকলক অনেক বাৰ মায়াৰ ওপৰত বিজয়ী কৰোৱা হৈছে। আকৌ তোমালোক পৰাজয়ো হৈছে। এয়াও নাটক নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। গতিকে সন্তানসকল বহুত আনন্দিত হোৱা উচিত। মৃত্যুলোকৰ পৰা অমৰলোকলৈ গৈ আছা। বিদ্যাৰ্থী জীৱন আটাইতকৈ শ্ৰেষ্ঠ। এই সময়ত তোমালোকৰ জীৱন আটাইতকৈ শ্ৰেষ্ঠ, এয়া কোনো মনুষ্যই নাজানে। ভগৱানে নিজে আহি পঢ়ায়, এয়া হৈছে আটাইতকৈ শ্ৰেষ্ঠ বিদ্যাৰ্থী জীৱন। আত্মায়ে পঢ়ায় আকৌ ক'ব এওঁৰ নাম অমুক। আত্মাই শিক্ষক নহয় জানো। আত্মায়ে শূনি ধাৰণ কৰে, আত্মায়ে শূনে। কিন্তু দেহ-অভিমানৰ কাৰণে বুজি নাপায়। সত্যযুগতো বুজিব যে মই আত্মাই এই শৰীৰ পাইছো, এতিয়া বৃদ্ধ অৱস্থা হৈছে। তৎক্ষণাৎ সাক্ষাৎকাৰ হ'ব – এতিয়া মই এই পুৰণি শৰীৰ এৰি নতুন ল'ম। ভোমোৰাৰ

উদাহৰণো এতিয়াৰে। এতিয়া তোমালোকে জানা যে আমি ব্ৰাহ্মণ (ব্ৰাহ্মণী শিক্ষক) হওঁ। নাটকৰ পৰিকল্পনা অনুসৰি তোমালোকৰ ওচৰলৈ যিয়ে আহে তেওঁলোকৰ ওচৰত ভোঁ- ভোঁ কৰা পাছত তেওঁলোকৰ ভিতৰতো কোনোৱে কেঁচা হৈ ৰয়, কোনোবা সৰি যায়। সন্ধ্যাসীসকলেতো এইটো উদাহৰণ দিব নোৱাৰে। তেওঁলোকে জানো নিজৰ সমান কৰি তুলিব! তোমালোকৰ ওচৰত লক্ষ্য-উদ্দেশ্য আছে। এয়া হৈছে সত্য নাৰায়ণৰ কথা, অমৰকথা... এই সকলো তোমালোকৰে। এজন পিতায়ে সত্য কথা শুনায়। বাকী সকলো হৈছে মিছা। তাত সত্য নাৰায়ণৰ কথা শুনাই প্ৰসাদ খুৱায়। ক’ত সেয়া হৃদৰ কথা, ক’ত এয়া বেহদৰ কথা। তোমালোকক পিতাই নিৰ্দেশনা দিয়ে। তোমালোকে লিখি লোৱা বাকী কিতাপ শাস্ত্ৰ আদিতো সকলো খতম হৈ যাব। পুৰণি কোনো বস্তু নাথাকিব। মনুষ্যই ভাবে কলিয়ুগৰ এতিয়াও 40 হাজাৰ বছৰ বাকী আছে সেইবাবে ডাঙৰ ডাঙৰ ঘৰ আদি সাজি থাকে। খৰচ কৰি থাকে। কি সমুদ্ৰই এনেয়ে এৰিব নেকি? মাথো এটা টোৱেই বুৰাই পেলাব। এই বোম্বাই নাছিলো, নাথাকিবও। এতিয়া এই 100 বছৰৰ ভিতৰত এয়া কি কি ওলাইছে। এই ভাইছাই (ৰাজ প্ৰতিনিধি) আদিও 4 টা ঘোঁড়াই টনা গাড়ীত আহিছিল। এতিয়া অলপ সময়ৰ ভিতৰতে কি কি হৈ গৈছে। স্বৰ্গতো বহুত সৰু। নদীৰ দাঁতিত তোমালোকৰ মহল হ’ব।

তোমালোক সন্তানসকলৰ ওপৰত এতিয়া বৃহস্পতিৰ দশা। সন্তানসকল আনন্দিত হোৱা উচিত আমি কিমান ধনৱান হৈ যাওঁ। কোনোবা দেউলীয়া হ’লে তেতিয়া ৰাহৰ দশা বুলি কোৱা হয়। তোমালোক নিজৰ দশাৰ ওপৰত হৰ্ষিত হৈ থাক। ভগৱান পিতাই আমাক পঢ়ায়। ভগৱানে জানো কাৰোবাক পঢ়ায়? তোমালোক সন্তানসকলে জানা আমাৰ এই বিদ্যাৰ্থী জীৱন আটাইতকৈ শ্ৰেষ্ঠ। আমি নৰৰ পৰা নাৰায়ণ বিশ্বৰ মালিক হওঁ। ইয়াত আমি ৰাৱণ ৰাজ্যলৈ আহি আৱদ্ধ হৈ পৰিছো। পাছত সুখধামলৈ যাওঁ। তোমালোক সংগমযুগী ব্ৰাহ্মণ হোৱা। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্থাপনা হয়। কেৱল এজনে জানো হ’ব। বহুত হ’ব নহয় জানো। তোমালোকে খোদাৰ সহায়কাৰী হোৱা। খোদাই স্বৰ্গ স্থাপনা কৰিবলৈ যি সেৱা কৰে তাত তোমালোক সহায়কাৰী হোৱা। যিয়ে বেছি সহায় কৰিব তেৱেঁই উচ্চ পদ পাব। কোনেও ভোকত মৰিব নোৱাৰে। ইয়াত ফকীৰ লোকসকলৰ ওচৰতো বিচাৰিলে হাজাৰ টকা ওলাই পৰে। ভোকত কোনেও মৰিব নোৱাৰে। ইয়াতো তোমালোক পিতাৰ হৈছা। পিতা গৰীব হ’লেও যেতিয়ালৈ সন্তানসকলে খাবলৈ নাপায় তেতিয়ালৈ নিজেও নাখায় কিয়নো সন্তানসকল উত্তৰাধিকাৰী হয়। তেওঁলোকৰ প্ৰতি স্নেহ থাকে। তাত (সত্যযুগত) গৰীবৰ কথা নাথাকে। প্ৰচুৰ খাদ্য শস্য থাকে। বেহদৰ প্ৰালঙ্ঘন থাকে। তাৰ সাজপাৰ চোৱা কিমান সুন্দৰ! সেয়েহে বাবাই কয় – যেতিয়া সময় পোৱা তেতিয়া লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চিত্ৰৰ সন্মুখলৈ গৈ বহা। ৰাতিও বহিব পাৰা। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণক চাই চাই শুই যোৱা। অ’ বাবা তুমি আমাক এনেকুৱা কৰি গঢ়ি তোলা! তোমালোকে এনেকুৱা অভ্যাস কৰি চোৱা, কিমান মজা লাগিব। আকৌ ৰাতিপুৱা উঠি অনুভৱ শুনোৱা। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ আৰু চিৰিৰ চিত্ৰ সকলোৰে ওচৰত থকা উচিত। বিদ্যাৰ্থীসকলে জানে, আমাক কোনে পঢ়ায়। তেওঁৰ চিত্ৰও আছে। সকলো পঢ়াৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। স্বৰ্গৰ মালিকতো হ’ব। বাকী পঢ়াৰ ওপৰতে পদবী নিৰ্ভৰ কৰে। বাবাই কয় পুৰুষাৰ্থ কৰা – মই আত্মা হওঁ শৰীৰ নহয়। মই বাবাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লওঁ। কোনো কষ্ট নাই। মাতাসকলৰ কাৰণে বহুত সহজ। পুৰুষসকলেতো ব্যৱসায় আদিলৈ গুচি যায়। এই লক্ষ্য আৰু উদ্দেশ্যৰ চিত্ৰৰ ওপৰত তোমালোকে বহুত সেৱা কৰিব পাৰা। বহুতৰ কল্যাণ কৰিলে তেতিয়া তোমালোকক বহুত মৰম কৰিব। তেওঁলোকে ক’ব তুমিতো আমাৰ মা হোৱা। জগতৰ কল্যাণৰ কাৰণে তোমালোক মাতাসকল নিৰ্মিত হোৱা। নিজকে চাব লাগে আমি কিমানৰ কল্যাণ কৰিছো। কিমানক বাবাৰ সন্দেশ দিছো। পিতাও পয়গম্বৰ হয় আৰু আন কাকো পয়গম্বৰ বুলি কোৱা নহয়। তোমালোকক পিতাই যি সন্দেশ দিয়ে সেয়া তোমালোকে সকলোকে শুনোৱা। বেহদৰ পিতা আৰু উত্তৰাধিকাৰক স্মৰণ কৰা, ৪৪ জন্মৰ চক্ৰকো স্মৰণ কৰা। তোমালোক পয়গম্বৰ পিতাৰ সন্তান সন্দেশ দিওঁতা। সকলোকে কোৱা –দুজন পিতা আছে। বেহদৰ পিতাই সুখ আৰু শান্তিৰ উত্তৰাধিকাৰ দিছে। আমি সুখধামত আছিলো তেতিয়া বাকী সকলো শান্তিধামত আছিল। আকৌ জীৱনমুক্তিলৈ আহে। এতিয়া আমি উভতি যাব লাগে পাছত তাত আমিযে বিশ্বৰ মালিক হ’ম। এটা গীতো আছে – বাবা তোমাৰ পৰা আমি গোটেই বিশ্বৰ বাদশ্বাহী লাভ কৰো। গোটেই পৃথিৱী, সমুদ্ৰ, আকাশ আমাৰ হাতত থাকিব। এই সময়ত আমি পিতাৰ পৰা বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছো। তোমালোক হৈছে গুপ্ত যোদ্ধা, শিৱ শক্তি সেনা। এয়া হৈছে জ্ঞান কটাৰী, জ্ঞান বাণ। তেওঁলোকে দেৱীসকলৰ হাতত শূল অস্ত্ৰ দিছে। ভক্তি মার্গত কিমান মন্দিৰ সজাইছে, কিমান চিত্ৰ আদি আছে, সেয়েহে পিতাই কয় – ভক্তি মার্গত তোমালোকে সকলো পইচা আদি শেষ কৰি দিছা। এতিয়া এই সকলো খতম হ’ব, ডুবি যাব। তোমালোকক সাক্ষাৎকাৰো কৰাইছিলো যে তাত কেনেকৈ গৈ থনিৰ পৰা হীৰা-মুকুতা লৈ আহা কিয়নো এই সকলো সমাধিস্থ হৈ যাব। ডাঙৰ ডাঙৰ ৰজাসকলৰ মাটিৰ তলত মূল্যৱান ৰত্নভাণ্ডাৰ (treasure-stores) থাকে। সেয়া সকলো সমাধিস্থ হৈ যাব পাছত তোমালোকৰ কাৰিকৰসকল গৈ লৈ আহিব। নহ’লে ইমান সোণ আদি ক’ৰ পৰা আহিব। স্বৰ্গৰ দৃশ্য আজমিৰত দেখিবলৈ পোৱা নহয় জানো। বাবাই কৈছিল মিউজিয়ামো (সংগ্ৰহালয়) এনেকুৱাই বনোৱা। স্বৰ্গৰ উত্তম আৰ্হি বনোৱা উচিত। তোমালোক সন্তানসকলে জানা এতিয়া আমি নিজৰ ৰাজধানী স্থাপনা কৰি আছো। আগতে

একোৱে জনা নাছিল, এতিয়া জানি গৈ আছে। এনেকুৱা নহয় যে মই প্ৰত্যেকৰে অন্তৰৰ কথা জানো। কোনোবা কোনোবা বিকাৰীও আহিছিল। কোৱা হৈছিল কিয় আহিছা? তেতিয়া তেওঁলোকে কৈছিল – আহিলেহে বিকাৰৰ পৰা মুক্ত হ’ম। মই বহুত পাপাত্মা হওঁ। পিতাই ক’ব – অচ্ছা, কল্যাণ হওক। মায়া বহুত দুস্তৰ হয়। পিতাই কয় – সন্তানসকল তোমালোকে এই বিকাৰৰ ওপৰত জয়ী হ’ব লাগিব তেতিয়াহে জগতজীৱ হ’বগৈ। মায়াও কম নহয়। এতিয়া তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰি এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ দৰে হোৱা। এওঁলোকৰ দৰে সৌন্দৰ্য কাৰো হ’ব নোৱাৰে। এয়া হৈছে প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্য। প্ৰত্যেক 5 হাজাৰ বছৰৰ পাছত স্বৰ্গৰ স্থাপনা হয় পুনৰ 84 জন্মৰ চক্ৰলৈ আহে। তোমালোকে লিখিব পাৰা এয়া ইউনিভাৰ্চিটি সহিত হিম্পিতাল। এখন হেলথ (স্বাস্থ্য) কাৰণে, আনখন ৱেলথ (সম্পত্তি) কাৰণে। হেলথ (স্বাস্থ্য), ৱেলথ (সম্পত্তি), হেপ্পিনেচ (সুখ) – আহি 21 জন্মৰ কাৰণে প্ৰাপ্ত কৰা। ব্যৱসায়ীসকলেও নিজৰ ফলক লগাই দিয়ে। ঘৰতো ফলক লগায়। যাৰ নিচা থাকিব তেওঁলোকেহে এনেকৈ লিখিব। যিয়ে আহে তেওঁলোকক বুজোৱা – তোমালোকে বেহদৰ পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈছিল। পাছত 84 জন্ম লৈ তোমালোক পতিত হৈ গ’লা। এতিয়া পাৱন হোৱা। নিজকে আত্মা বুলি ভাবা। পিতাক স্মৰণ কৰা। বাবাইও এনেকুৱা কৰে। এওঁ (ব্ৰহ্মা) হৈছে প্ৰথম নম্বৰৰ পুৰুষাৰ্থী। কিছুমান সন্তানে লিখে – বাবা তুফান (ধুমুহা) আহে, এনেকুৱা হয়। মই লিখো – মোৰ ওচৰলৈতো সকলো তুফান প্ৰথমতে আহে। মই প্ৰথমে অনুভৱী হওঁ তেতিয়াহে বুজাব পাৰো। এয়া হৈছে মায়াৰ বেপাৰ।

এতিয়া পিতাই কয় – অতি মৰমৰ সন্তানসকল, তোমালোকৰ ওপৰত এতিয়া বৃহস্পতিৰ দশা। তোমালোকে কাকো নিজৰ জন্মপত্ৰিকা আদি দেখুওৱাৰ প্ৰয়োজন নাই। পিতাই সকলো শুনাই দিয়ে। তাত আয়ুসো দীঘলীয়া হয়। কৃষ্ণকো যোগেশ্বৰ বুলি কয়। এওঁক যোগেশ্বৰে যোগ শিকালে তেতিয়া এয়া হ’ল। কোনো মনুষ্য, সন্ধ্যাসী আদিক যোগেশ্বৰ বুলি ক’ব নোৱাৰি। তোমালোকক ঈশ্বৰে যোগ শিকায় সেইবাবে যোগেশ্বৰ আৰু যোগেশ্বৰী নাম ৰখা হৈছে। জ্ঞানেশ্বৰ-জ্ঞানেশ্বৰীও এই সময়তে তোমালোক হোৱা। আকৌ তোমালোকেই পুনৰ গৈ ৰাজ-ৰাজেশ্বৰ হোৱাগৈ। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-****

(1) লক্ষ্য-উদ্দেশ্যক সন্মুখত ৰাখি পুৰুষাৰ্থ কৰা। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চিত্ৰৰ সন্মুখত বহি নিজে নিজৰ লগত কথা পাতা – ‘বাবা, আপুনি আমাক এনেকুৱা কৰি গঢ়ি তোলা! আমাৰ ওপৰত এতিয়া বৃহস্পতিৰ দশা।

(2) নিজৰ সমান কৰি তুলিবলৈ ভোমোৰাৰ নিচিনাকৈ জ্ঞানৰ ভোঁ-ভোঁ কৰা। খোদাৰ সহায়কাৰী হৈ স্বৰ্গ স্থাপনা কৰাত পিতাক সহায় কৰা।

বৰদান: দেহভানক দেহী (আত্মা) অভিমানী স্থিতিলৈ পৰিৱৰ্তন কৰোতা বেহদৰ বৈৰাগী হোৱা
আগবাঢ়ি গৈ থাকোতে যদি বৈৰাগ্য খণ্ডিত হয় তেনেহ’লে তাৰ মুখ্য কাৰণ হ’ল – দেহভান। যেতিয়ালৈ দেহভানৰ বৈৰাগ্য নাহে তেতিয়ালৈ কোনো কথাৰ বৈৰাগ্য সদাকালৰ বাবে নাথাকে। সম্বন্ধত বৈৰাগ্য – এয়া কোনো ডাঙৰ কথা নহয়, সেয়াতো দুনিয়াতো বহুতৰে বৈৰাগ্য আহি যায় কিন্তু ইয়াত দেহভানৰ যি ভিন্ন ভিন্ন ৰূপ, তাক জানি দেহভানক দেহী-অভিমানী স্থিতিলৈ পৰিৱৰ্তন কৰি দিয়া – এয়া হৈছে বেহদৰ বৈৰাগ্য হোৱাৰ বিধি।

স্লোগান: সংকল্পৰূপী ভৰি শক্তিশালী হ’লে কলীয়া ডাৱৰৰূপী কথাও পৰিৱৰ্তন হৈ যাব।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!

ব্ৰহ্মা পিতাৰ সমান হ’বলৈ বিশেষ পুৰুষাৰ্থ

যিকোনো হিচাপ এই জন্মৰে হওক বা পূৰ্বৰ জন্মৰে হওক, লগনৰ অগ্নি-স্বৰূপ স্থিতি অবিহনে ভস্ম নহ’ব। এতিয়া পিতা ব্ৰহ্মাৰ সমান সদায় অগ্নি-স্বৰূপ শক্তিশালী স্মৃতিৰ স্থিতি, বীজৰূপ, লাইট হাউচ, মাইট হাউচ স্থিতিৰ ওপৰত বিশেষ

মনোযোগ দি সকলো হিচাপ-নিকাচ ভঙ্গ কৰা।।